

Sygn. akt III SK 3/11

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z udziałem Netia Spółki Akcyjnej o ochronę konkurencji, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2011 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 czerwca 2010 r., oddalił apelację Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 grudnia 2007 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód podnosi, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: 1) czy postawienie zarzutu nadużycia pozycji dominującej poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania lub rozwoju konkurencji na rynku powiązanych (art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, dalej jako

ustawa) polegające na podwyższeniu cen na rynku wyższego szczebla wymaga wykazania, iż na rynku powiazanym konkurencja mogła zostać ograniczona w wyniku praktyki?; 2) czy w rozumieniu art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy, przeciwdziałanie ukształtowaniu warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji należy rozumieć jako dotyczące jedynie warunków, bez których powstanie lub rozwój konkurencji nie byłby możliwe (tj. czy warunek niezbędności powinien być wykazany w toku postępowania dowodowego)?.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2009 r., sygn. akt III SK 31/08. Według powoda z orzeczenia tego wynika, że w przypadku stosowania art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy do zachowań przedsiębiorcy posiadającego pozycję dominującą, które oddziałują na konkurencję na rynku powiazanym z rynkiem pozycji dominującej, rynek powiazany powinien być objęty szczegółową analizą. Tymczasem w niniejszej sprawie zarówno organ ochrony konkurencji, jak i sądy obu instancji ograniczyły się jedynie do wskazania rynku powiazanego, bez jego głębszej analizy. Na tej podstawie powód argumentuje, że celem przedstawionego do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego jest zweryfikowanie i potwierdzenie przez Sąd Najwyższy ewentualnej konieczności wyodrębnienia rynku powiazanego oraz wykazania możliwości zaistnienia na tym rynku antykonkurencyjnych skutków. Z kolei wykazując potrzebę rozstrzygnięcia drugiego z przedstawionych zagadnień prawnych, powód powołał się na stanowisko doktryny w przedmiocie wykładni art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy oraz stwierdził, że w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny zajął odmienne stanowisko, uznając, że jakiegokolwiek działanie, które może negatywnie oddziaływać na konkurentów (ich pozycję rynkową) stanowi działanie skierowane przeciwko warunkom niezbędnym do powstania bądź rozwoju konkurencji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Zgodnie z utrwalonym rzecznictwem Sądu Najwyższego dotyczącym wymogów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno ono zawierać

wywód oparty na jurejcznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane; postanowienie SN z 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt III SK 50/2010, niepublikowane).

3. Takiego wywodu skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie zawiera. Ponadto, pierwsze ze sformułowanych zagadnień prawnych zostało rozstrzygnięte w powołanym przez powoda wyroku Sądu Najwyższego z 19 lutego 2009 r., sygn. akt III SK 31/08. Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie znajduje zaś powodów, dla których miałyby potwierdzać wyrażone już zapatrywania prawne.
4. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.